QUÆSTIO MEDICA,

Quodlibetariis disputationibus manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis 2 mensis Januarii 1716.

M. PETRO MARAIS, Doctore Medico, Præside.

An diluentia, in morbis melancholicis, purgationi præferenda?

I.

MELANCHOLIA fatalis est gladius, quo concidunt homines ferè omnes. Non tot jugulant numerosæ febrium cohortes, quot melancholia. Hoc morbo nihil frequentius, sanatu difficilius nihil. Hic à mente oriundus sanguinem venenato inficit acido, mentem mille modis cruciaturus. Homo, quâ parte cæteris animantibus præcellit, eâ ipsâ morborum insultibus magis patet. Immò, qui vel meditando, vel in artibus ediscendis vitam collocant suam, ii plerumque sunt infœlicioris valetudinis. Hosce omnes Melancholia lentè consumit. Non mœror solus, aut labor improbus, assiduæque vigiliæ gignunt melancholiam. Illa hæc ab immodicâ lætitiâ, quis credat? & ab otiosâ quiete ortum repetit. Amor vehemens, insolens cupiditas, invidia, certa sunt, aut præsentis, aut mox futuræ melancholiæ signa. Ab his animi affectibus sensim aut subitò labascit functionum integritas. Scilicet fibrarum robur atque elaterium debilitatur. Earum oscillationes vitiantur. Motus alterni sanguinem & parciùs & ignaviùs impellunt, attenuant, elaborant præterlabentem. Hinc omnis corrumpitur secretionum ordo. Hinc sanguis ipse, languidius actus, ultrò spissatur, acoremque innumerabilium ægritudinum fontem inexhaustum contrahit. Quin immò, hic suo volatili balsamico defraudatus, ut iners limus stagnat in vasis. Mirum quot indè sobolescant symptomata, quæ miseros mortales distorquent. Mens vanis imaginibus deluditur. Depascitur totum corpus omni dolorum genere excruciatum. Qui uni cogitationi semper

affixus aliquando & diu ſine febre delirat, is melancholicus habeatur. Morbificus humor adhuc deliteſcit in venis. Viſceribus mox ille cohærebit, niſi in eo depellendo quàmprimùm invigiles. Totis igitur viribus ſuccum ablue noxium. Exit ſponte ſuâ ſuccus, quantumvis ſit tenax, ſi ſat benè diluatur. Hæc præferenda ſunt remedia, quæ tutiùs morbum ſanant.

I I.

MORBUM hunc ſimplicem ne crede. Gradus ille habet inter ſe longè diſſitos. Succus aceſcens minimis in vaſis, dum vi circuitus abripitur in majora, totam ſanguinis maſſam æqualiter inficit. Hinc primus melancholiæ gradus. Vigente cauſâ, creſcit ſucci depravati moles. Inſpiſſatur ille magis & in vaſis hypocondriacis neceſſariò deponitur. Tunc morbus hypocondriacus dicitur. Proprio nomine atra bilis nuncupatur ultimus melancholiæ gradus. Hic majorem ruinam minitatur. Horrenda per ſymptomata ille ſe manifeſtat. Reverà non accidit, quin, in vaſis hypocondriacis jam fixata compactaque morbifica materies, diu hæſerit. Tunc fiunt ubique obſtructiones, ſtagnans lympha aceſcit, moles ejus aggeritur, extenduntur vaſa, roduntur. Hinc viſcerum abdominis ingens alteratio. Vicinorum ſors non beatior. Reſpirationis organa malè ſe habent. Per conſenſum obruitur caput & inquinatis ſpiritibus, omne genus maniæ ſuboritur. Ægrorum alii ſe vitreos autumnat, neque quidquam tangere audent, ne ipſi confringantur. Alii ſe mortuos credunt, atque ob id ſe omni potu ciboque interdicunt. Hi ſe aliquo membro carere exiſtimant, neque ullo modo eo uti volunt. Illi ſe in bruta mutatos putant. Simili morbo impius Nabucodonoſor olim correptus pecudum more per campos & prata paſturnus oberravit. Quid non efficit tardus & aceſcens ſanguis? quæ ſymptomata, ſi viſceribus ille ſemel inhæſerit!

I I I.

OPPUGNETUR ab initio tot morborum ferax humor. Radix mali præcidatur. Sed qua ratione id præſtiteris, cave. Succus craſſus atque acore imbutus durum non patitur imperium. Medicamenti vim facilè eludit. Quò tenaciùs partibus adhæreſcit, eò ferociùs, ſi cogitur, ſævit. Curationem evacuantibus, vel quidem leniſſimis, ſi tentaveris; humores ſani & facilè mobiles ſoli expellentur; tenaces verò magis hærebunt. Hinc pejor morbus. Stimulantia, aut valdè ſolventia exhibe. Materies ſubitò ſoluta fiet acris, & impetu magno irruens in tenera hypocondriorum vaſa ea deſtruet. Indè multa & immedicabilia mala. Alterantia, quæ humores vehementer exagitant, non minùs afferunt damnum. In hoc morbo diluentia cæteris præſtant medicaminibus. Confertos ſanguinis globulos dividendo, emolliendoque fibrarum rigiditatem, tutiùs illa melancholiam ſanabunt. Melancholicorum fibræ ſalium aculeis indeſinenter punctæ rigent, & in ſpaſmum maximè propendent, ſanguis ipſe malè cohæret. Pars globuloſa fixioribus imbuta ſalibus areſ-

cit, vehiculmque ſuum lympham exprimit. Lympha ſubtilioribus ſaturata, proindè partibus enutriendis inepta, hùc illùc, per membra dolores latura devagatur. Diluentia hæc ſunt quæ lubricis volubilibus ac globuloſis conſtant particulis. Quid aptiùs, quid feliciùs rigentes fibras laxare, ſolutumque partium ſanguinis vinculum reſtituere poteſt, quam medicamenta, quibus tanta ineſt cum ſanguine affinitas.

IV.

QUÆ ſit diluentium cum ſanguine proportio ex utriuſque naturâ abundè patet. Ex indole morbi, quanti ſit momenti in affectibus melancholicis diluentium uſus, facilè dignoſcitur. Sanguis geminâ parte conſtat; alterâ rubrâ, albâ alterâ. Hæc tenuis & lubrica, ſecretoriorum immenſæ tenuitatis ambages permeare apta nata eſt. Illa globuloſa & volubilis admodùm. Utraque, in ſtatu ſanitatis, à ſe ſe invicem non diſtinguitur. Utraquē, ſolidorum verberibus æqualiter ſubjecta, perenni circuitu volvitur. At verò in melancholico morbo, eoque ideâ triſti potiſſimùm oborto, conſtringuntur fibræ. His conſtrictis languidè & inæqualiter pulſatur ſanguis. Neceſſariò igitur tardeſcit ille & ſpiſſatur, à tarditate ſoboleſcit aciditas, quæ noxias acquirit vires eundo. Acor cruoris globulos cogit in unum, denſat, indurat. Hi ergò ad motùm fiunt inhabiles. Segregantur à lymphâ, in quâ priùs natabant, & ex quâ ſuam mutuabantur volubilitatem. Ecquid, partes ſanguinis mor bo diſſociatas, aptiùs conſociare valet, quam diluentia quorum particulæ ſunt ſanguinis particulis miſcendis tenuandiſque tam habiles? Rigent fibræ? quid eas jucundiùs tutiùſque laxabit, quàm liquidum, dulce & ſalibus mergendis idoneum? Diluentia naſcentes arcent ſpaſmos & acorem quemvis obtundunt. Hæc fluida pandendo dividunt, ſolidaque humectando & emolliendo relaxant. Ne credas tamen, diluentium nomine, ſola intelligenda venire potulenta. Polentæ & pulmenta vim eandem obtinent: neque minoris ea ſunt virtutis, quam decocta, ſucci, cremores, ſorbitiones, &c. Hæc, quot quot ſunt, obſtructiones ſenſim ſine ſenſu reſerant, ſolvunt repagula, vincunt obices, facilemque noxio humori ſternunt viam, ut quâ datâ portâ ille ruat.

V.

EFFECTUS tam felices non ſunt à purgantibus expectandi. Si quis purgationi, in affectibus melancholicis, locus concedatur; is ſolùm ſub finem eſto. Fruſtrà clamitant, ejiciendus eſt morbificus humor. Quâ ratione id fieri poteſt, abſque purgantibus. Lenis purgatio ſuccum vix tractabilem ad exitum quaſi invitat. Hæc quem offendit humorem melancholicum amicè propellit. Non irritat excretioni imparatum. His credere verbis, cœcutire eſt. Purgantia non agunt niſi vellicando, irritando, conquaſſando. Hæc ad ſolida pertinent. In eâ igitur, vix autem in humores, purgantia vires ſuas exerunt. Purgatio quas ſub-

levat partes deterit. Fœneratorum more, illa nocendo juvat. Vix aliquandò corpori, absque viscerum dispendio, prodest. In affectibus melancholicis semper ea nocet, nedùm aliquandò prosit. Quid istud, inquies? tussiculosi, sputatores, catharrosi sunt melancholici. Redundant ergò humores serosi, purgatione solâ, educendi. Re ipsà humores serosi redundant: at verò ex eâ duntaxat, quod ii à sanguinis substantiâ, vi morbi, non secretionis viâ exprimantur. Idcircò ægrotantem eò lædes magis, quò plus seri eduxeris. Ut sejunctæ sanguinis genuinæ partes in unum coalescant; hoc opus hic labor est. Unicus tamen hic esse debet medentis scopus, quoniam ab eo pendet sanitatis restitutio. Id tutò, id jucundè præstant diluentia. Salia mergendo eorum actionem coercent. Ea sui liquoris tenuitate compactos, induratosque globulos evolvunt & explicant. Hi leviores facti, suo loco moveri incipiunt, assuetumque iter denuò metiùntur. Sanitas tandem à diluentibus restituitur, à purgantibus arcetur.

Ergo Diluentia, in morbis melancholicis, purgationi præferenda.

Domini Doctores Disputaturi.

M. Petrus-Antonius Lepy.	*M. Joannes Besse, Medicus domus Regiæ.*	*M. Franciscus Maillard.*
M. Elias Col de Villars.	*M. Anton. de Jussieu, Regiæ scientiarum Academiæ & Botanices, in Horto Regio Parisiensi Professor.*	*M. Petrus-Paulus Guyart, Regii mutilatorum Nosocomii Medicus.*
M. Henricus Besnier.	*M. Joannes-Baptista Silva.*	*M. Ludovicus Poirier, antiquus Facultatis Decanus, & Regi à sanctioribus Consiliis Archiatrorum Comes.*

Proponebat Parisiis FRANCISCUS HALLAYS, Abrincinus, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H. 1716. à sextâ ad meridiem.

Typis JACOBI QUILLAU, Universitatis, & Facultatis Mdicinæ Typographi.